

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မောင့်သဘော

၂၇၆

"မေမေရေ ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး။ စားချင်စရာ မကောင်းဘူးလား

"

နန္ဒာ့ရဲ့ အော်သံကျယ်ကြောင့် ဒေါ်မဇ္ဈက အနားရောက် လာပြီး
ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် စားချင်စဖွယ်ကောင်းစွာ မွေးပျံ့နေသော
ဝီဇာအချပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မြည်းကြည့်ပါဦး မေမေ"

"အေးဟယ်.....မြင်တာနဲ့ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ သားရယ် မင်းဟာက Ho
tel Management တက်လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား

စားဖို့မှူးသင်တန်းများ တက်လာသလားဟယ်"

မေမေ့ရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနန္ဒာက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေ
သည်။ ။ မေမေပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ သူက ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်
ကံကတည်းက မိဘနှစ်ပါးကို မုန့်တစ်မျိုးမျိုး လုပ်ကျွေးနေကြဖြစ်သည်
။ သူ လုပ်ကျွေးသော မုန့်တွေဟာလည်း အရသာက ပထမတန်းစား ဖြ
စ်တာကို ဘယ်သူကမှ မငြင်းနိုင်ချေ။

"ဟုတ်ပါတယ် မေမေရာ။ မယုံရင် သားရလားခွဲတဲ့ ဒီပလိုမာလက်မှ
တ်ကို ကြည့်လိုက်ပါ။ ကျောင်းက Course ထဲမှာ က ဒါတွေလည်း ပါတ
ယ် မေမေရ။ အဲ သားက နဂိုတည်းကလည်း ဝါသနာပါတော့ သွား

သွားသင်ထားတာလည်း ရှိတာပေါ့

ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ကော်ဖီဆိုင် ကောင်းကောင်း တော့ ဖွင့်လို့ ရ နေပြီနော်"

"အေးလေ .. အဲဒါမျိုး ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်ပေါ့။ သူများ တွေကိုယ်တိုင် တောင် တတ်တာမှ မဟုတ်တာ ...

သားရဲ့ အရည်အချင်းမျိုး၊ စီမံခန့်ခွဲပုံမျိုးနဲ့ ဆို အောင်မြင်မှာ သေချာ တယ်"

သူ့အမေက သူ့ကို အထင်တကြီးနှင့် ပြောဆိုနေလျှင် မင်းနန္ဒာက တ ဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေမိတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ လူပျော်တစ်ဦး ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာက အစဉ်သဖြင့် ပြုံးနေတတ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမ ဆို ဖော်ရွေကူညီတတ်တာမို့ ခင်မင်သူတွေလည်း မရှားချေ။

သူက ဒီမှာ ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ စင်ကာပူမှာ Hotel Manage ment ဒီပလိုမာသွားယူလာခဲ့သည် ။ အဲဒီ ဘာသာရပ်ကို ဝါသနာပါတာကြောင့် လေ့လာခဲ့တာဖြစ်ပြီး အခုချိန်ထိတော့ ဘာလုပ်ရ မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်ထားချေ။ ဟိုတယ်တစ်ခုကို စီမံကွပ် ကဲသည့် ဘာသာရပ်ကို သင်ယူလေ့လာခဲ့တာကြောင့် ဟိုတယ်မှာ ပဲ အ လုပ်ဝင်ရမလား၊ ကိုယ်ပိုင်စားသောက်ဆိုင်ပဲ ဖွင့်ရင်ကောင်းမလား စဉ်း စားနေတုန်းပင်။ အခု လောလောဆယ်မှာ တော့ မုန့်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးသာလုပ်လျက် ပျော်မွေ့နေတာဖြစ်သည် ။

"အေးဆေးပေါ့ မေမေရယ်။ မရှိလို့ လုပ်စားတာ ဘာဖြစ်လို့ အရေး တွေ ကြီးနေမှာ လဲ၊ ကဲ မေမေစားလိုက်ဦး ။ သား ခြူးခြူးဆီ သွား ဦးမယ်"

"ဟင် ... အိမ်မှာ အမေကို လုပ်ကျွေးလို့ အားမရတာနဲ့ နယ်ကျော်ပြီး သူများ တွေကိုပါ ကျွေးဦးမယ်ပေါ့လေ"

"ဟဲ သူတို့ က သားလက်ရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ မယုံကြဘူး လေ။ အဲဒါကြောင့် သွားကြွားမလို့

ကဲ.... မေမေ စား။ သား ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်နော်"

"ချိုး ချိုး ။အကြာကြီးလည်း ချိုးမနေနဲ့ ဦး။ အအေးပတ်နေဦး မယ်"

သူ့အမေက သူ့ကို ဒီအရွယ်ထိ အစိုးရိမ်ကြီးတုန်းပင်။ သူက မေမေ ကို နှာခေါင်းရှုံ့ ပြောင်ပြကာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည် ။ ပြီးလျှင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ရေချိုး၊ အပြင်သွားဖို့ ရာအတွက်တော့ ထူးထူးထွေထွေ ပြင်ဆင်ရတာမျိုး မရှိပါ။ သူက အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့် မြင့်မို့ တော်တန်ရုံ အဝတ်အစားနဲ့ လည်း လိုက်ဖက်သည် ။

အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ဆံပင်စတိုင်လ်က စင်ကာပူက ကော က်လာခဲ့သည့် ကိုရီးယားစတိုင်လ် အကောက်နဲ့ မို့ သူ့ပုံစံက ကိုရီးယားမ င်သားလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည် ။ မီးခိုးဖျော့ဖျော့ ဆံပင်လှိုင်းလိပ် တွေနှင့် သူဟာ အရိုးဆုံးနှင့် အဆန်ဆုံး ဖက်ရှင်ဖြစ်သည့် Black & White အတွဲအစပ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်လိုက်သည် ။

ပြီးလျှင်တော့ သူဟာ အပြင်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ အမြဲတမ်း သူ က အပြင်သွားတိုင်း မပါမဖြစ် ဝေါလက်နဲ့ ဖုန်းကို ယူကာ အောက်ထပ် ကို လှေကားထစ်တွေကိုကျော်ကာ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

"ဟဲ့သား ။ ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ဆင်းနေရတာလဲ။ မတော်တဆ ပြုတ်ကျ မှ ဖြင့်ကွယ်"

"မကျပါဘူး မေမေရဲ့ ။ ကဲ ... သား သွားတော့မယ်နော်"

"အေး အေး ။ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်း သားလေး"

"ရက်စိတ် မာမီ"

သူက မေမေ့ကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် သတိဆွဲပြီး အလေးပြုပြုကာ အသင့်ပြင်ထားသော ပီဇာဘူးနှစ်ဘူးကိုယူကာ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ အခုသွားမှာ က မိတ်ကပ်အလှပြင် ဖန်တီးရှင်လောက၏ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်သော မကြီးသန်း၏ အလှပြင်ဆိုင်ကို ဖြစ်သည် ။ အဲဒီမှာ သူ့သူငယ်ချင်း မော်ဒယ်မင်းသမီးပေါက်စ ရွှေခြူးသံသာက မိတ်ကပ်ပြင်နေသည် ။ သူ စင်ကာပူ မသွားခင်တည်းက ရွှေခြူးက မကြီးသန်း ဆီမှာ ပဲ ပြင်နေကြ ဖြစ်တာကြောင့် ရွှေခြူးကို ကူညီပေးရင်းနဲ့ သူပါ မကြီးသန်းနဲ့ ရင်းနှီးပါသည် ။

သူသည် မကြီးသန်းရဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်လျှင် ကားကိုရပ်ကာ ပီဇာနှစ်ဘူးကို ဆွဲလျက် ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဆိုင်ထဲသို့ သူ ဝင်လာတာမြင်တာနှင့် မျက်နှာသိ မိန်းမလျှာလေးများက တဟိုင်းဟိုင်းနှင့် နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ သူက ပီဇာနှစ်ဘူးကို စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်တာနှင့် မိန်းမလျှာတစ်ယောက်က "ဟေး ယူ၊ မတွေ့ရတာကြာပြီနော်" ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ဖဝါးကို ဖြောင်းခနဲ လာရိုက်သည် ။

သူကလည်း အားကျမခံပင်

"အေး ကောင်မရယ် ။ မတွေ့ရတာကြာလို့ လား မသိဘူး၊ ညည်းလည်း ဝလာတယ်နော်၊ လူပါးတွေ ဟဲ ဟဲ"

"ဟွန့် လူဆိုး"

အခြောက်က သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပစ်တိုက်သွားသည် ။ သူကတော့

အဲဒီလိုပင် ရောက်တဲ့ နေရာမှာ ပွဲစည်အောင် နေတတ်သည်။ ။ နဂိုကမှ ပျော်တတ်သူ၊ အစအနောက် သန်သူမို့ အခြောက်တောထဲ ရောက်သွားလျှင် သူကပါ အခြောက်ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ။ အခြောက်တွေရဲ့ ဟန်ပန်စတိုင်လ်အတိုင်း သူတို့ ကို ပြန်နောက်ရတာကိုက သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာတစ်ခုပင်။ အခြောက်တွေကလည်း သူ အဲဒီလိုလုပ်ပြုလျှင် အင်မတန် ပျော်လေ့ရှိကြသည်။ ။

"ရွှေခြူးမရော"

"အထဲမှာ လေ။ အမေ မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေတယ်၊ ဝင်သွားလိုက်"

"အိုခေ ... အိုခေ"

သူက လက်အသာပြကာ Slide Door ကိုတွန်းပြီးဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အတွင်းခန်းထဲမှာ က မကြီးသန်းမှ ရွှေခြူးကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေသည်။ ။ သူက လက်တစ်ဖက်ကို အသာထောင်ကာ

"ဟေး အသည်းတုံးကြီးတေ၊ နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပေါ့ ကောင်းပေါ့။ အံ့မယ် ... ဒီဇိုင်းသစ်နဲ့ ကဖိုးချစ်ပါလား၊ ကေအသစ်နဲ့ လန်းလှချည်ပါလား၊ ငါ့သားလေးရဲ့ "

"လန်းဆို နန္ဒာပဲလေ မကြီးသန်းရဲ့ ။ ကဲ မကြီးသန်းနဲ့ ရွှေခြူးမတို့ အတွက် ကျွန်တော်မျိုး ပီဇာလုပ်လာပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဟယ် ပီဇာ! ။ နင် ကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာလား"

အစားသရဲမ ရွှေခြူးက ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။ ။ သူက ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ

"ဒါပေါ့ ... ငါ့လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ

မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်"

"ဟိ ... အတော်ပဲ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ ။ အမေ ခြူးကို နှုတ်ခမ်းနီမဆိုး ပေးသေးနဲ့ ဦး။ ခြူး သူ့လက်ရာပီဇာကို မြည်းဦးမယ်"

"မြည်းပါတော် မြည်းပါ။ဟဲ့ ... ပီဇာ ယူခဲ့ကြပါဦးဟဲ့"

မကြီးသန်းက အော်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပီဇာ တွေကို လှီးဖြတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ကာ ယူလာသည် ။ မကြီးသန်း ရော ရွှေခြားရောက ပီဇာကို တစ်ကိုက်စီ မြည်းစမ်းပြီးကြသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ထအော်ကြသည် ။

"ဟယ်ကောင်းလိုက်တာ။ နင်ပီဇာကော်နာကတော့ ဝယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ဟင့် ထင်ရက်လိုက်တာ၊ သွပ်ပြားကိုများ "

လက်ညှိုးကို မေးစေ့မှာ ထောက်ကာ ကနွဲ့ကလျလုပ်ပြသော သူ့ပုံစံ ကို ရွှေခြူးက ပီဇာပလုတ်ပလောင်းနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်သည် ။ မကြီးသန်းကတော့ ဣန္ဒြေရှင်တို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ပီဇာကို မခို့တရို့စား ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သူ့အမေမေးခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်း မေးသည် ။

"နင် စင်ကာပူမှာ တက်ခဲ့တာ Hotel Management လား၊ Cooking သင်တန်းလားဟဲ့"

"ဟိုတယ်စီမံခန့်ခွဲမှုပညာပါဗျာ။ မယုံဘူးလား၊ အိမ်မှာ လည်း မွေး သမိခင် ကျေးဇူးရှင်က မေးနေလို့ Certificate ထုတ်ပြပြီးပြီ

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သင်ရတဲ့ Course ထဲမှာ မုန့်လုပ်တာတွေလည်း ပါတယ်ဗျ။ သင်တော့ သင်ရတယ်။အကြီးကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်က အစားအသောက် ဝါသနာပါတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်

သွားသင်ထားတာ"

"ကောင်းလိုက်တာ၊ ပီဇာကော်နာကထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ဟဲ နောက်ထပ် နင်ဘာတွေ လုပ်တတ်သေးလဲ"

"လုပ်တတ်ပါတယ်၊ တော်တော်များများ ပေါ့။စားချင်တာကို ပြောကြည့်လေ၊ လုပ်တတ်ရင် လုပ်ကျွေးမယ်"

"ဟိုတာလေစပါကတီရော ရသလား"

"အိုး ... မိုင်နာကေ့စ်ပဲ"

"အောင်မယ်လေးဟဲ့နင်တို့ အစားအသောက်အကြောင်း ပြောကြမှာ လား။ မိတ်ကပ်ပြင်ကြမှာ လား၊ ကဲ ... ကဲ ဟိုမမလေး စားလို့ ဝရင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတော့မယ်လာ"

"အာ ... ခဏလေးပါ အမေရဲ့ ။ ဒီမှာ တစ်စွန်း..... တစ်စွန်းလောက်"

ရွှေခြူးက သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ ပီဇာ ဆက်စားနေတုန်းမှာ ပဲ သူက မကြီးသန်းရဲ့ ဝတ်စုံတွေကို လျှောက်ဖွသည် ။ ဝတ်စုံတစ်စုံက လှတာမို့ သူက သဘောကျသွားသည် ။ ဝတ်စုံကိုထုတ်ယူကာ ...

"မကြီးသန်း ကျွန်တော် ဒီဝတ်စုံလေး ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်"

"ဟဲ့ ဘာလုပ်ဦးမှာ လဲ။ ဒီအရူးလေးနဲ့ တော့ ခက်တော့တာပါပဲ နော်"

"ခဏလေးပါ၊ ပြီးရင် မကြီးသန်းတို့ ကို ဖြူဖြူကျော်သိန်း သီချင်းနဲ့ ကပြမယ်လေဗျာ ။ မကောင်းဘူးလား"

မကြီးသန်းတောင် ဘာမှ မပြောရသေး။ ရွှေခြူးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထအော်သည် ။

"ဟုတ်တယ်.... ဟုတ်တယ်။ ကောင်းတယ် နန္ဒာ။ ဝတ်ပြု ဝတ်ပြု ပြီးရင် ရှာကီရာသီချင်းနဲ့ ကပြရမယ်။ ဒီလိုလေး ... ဒီလိုလေး တင်လေးလှုပ်ပြီး ဒွန်ပြရမယ်"

ရွှေခြူးဆိုသော မနိုင်စိန်မလေးက ထိုင်ရာကနေတောင် ထကာ တင်သားတွေ လှုပ်ဝိုင်းပြီး ကပြလိုက်သေးသည် ။ သူက မကြီးသန်းကို မျက်စိတစ်ချက် မှ ဝတ်ပြုကာ မကြီးသန်းရဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံကြီးကို ဆွဲချလာပြီးနောက် အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲ ဝင်လဲသည် ။ ပြီးလျှင် မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ကာ သဘောကျနေလေသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီဝတ်စုံကြီးဝတ်ကာ မိတ်ကပ်တွေ ရောင်စုံပြင်လျက် သူ့အမေကို သွားနောက်ချင်သေးသည် ။

သူ့အမေက သမီးမိန်းကလေး အင်မတန် လိုချင်သူဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တော် ခဲရာခဲဆစ် မွေးထားရတာ ဖြစ်လေရာသမီးမိန်းကလေးကိုတော့ ချွေးမပဲ မျှော်လင့်စရာ ရှိတော့သည် ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဆိုလျှင် မေမေက မိန်းမယူဖို့ လည်း အင်မတန် တိုက်တွန်းသည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့မှာ က ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တောင် မယ်မယ်ရရ မရှိချေ။ သူကလည်း အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်စိတ်မဝင်စား။ သူ့ဟာသူပဲ လူတွေကို နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်ဖြင့် ပျော်ပျော်နေဖို့ သာ အားသန်သူဖြစ်သည် ။

သူသည် ပိုးသားဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ပြီးတာနှင့် အခန်းထဲကနေ ဝုန်းခနဲ ထွက်လာကာ အခြောက်စတိုင်လ်ဖြင့် "ဟိတ်" ကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ခေါ်မိသည် ။ အဲဒီမှာ ပဲ မကြီးသန်းတို့ နှင့်အတူ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပါ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တာနှင့် ဆုံသည် ။ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါ။ သူနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတို့ မျ

က်လုံးချင်းဆုံသောအချိန်မှာ နှစ်စက္ကန့်လောက်ပဲ ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ။

အဲဒီနှစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ ပဲ သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲမသိပါ။ လွတ်သွား သလို ခံစားရပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူတောင် မေ့သလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရွှေခြူးရဲ့ အသံကိုကြားတော့မှ ပင် သတိပြန်ဝင်လာတာဖြစ်သည်။ ။

"ဟယ် ... မိုက်တယ် မိုက်တယ်။ ကပြတော့လေ"

သူ့မှာ မသိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ချ ထားလျက် အားပါးတရ ကပြရဲသည့်အထိတော့ မပေါ်ရဲသေးချေ။

ပြီးတော့ ဒီဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားပြီးမှ တော့လည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လိုလည်း မပြောချင်တော့။

တကယ်တော့ မကြီးသန်း၏ သီးသန့်အခန်းထဲကို တော်တန်ရုံဧည့် သည် ဝင်ရတာ မဟုတ်ပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာလည်း မကြီးသန်းရဲ့ VIP တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရလေသည်။ ။ ဒါကြောင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးပဲ သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"နေပါဦးဟဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ တကတဲ ဒီမှာ ဧည့်သည် နဲ့ ပဲဟာ ကို"

သူက ပြောရင်းမှ သူမကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်မိသည်။ ။ သူမကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေပြန်တာကြောင့် ဒုတိယကြိမ်မြောက် အကြည့်တို့ ထပ်ဆုံသွားပြန်သည်။ ။ ဖြူဖွေးနုဖပ်ကာ အဆင့်အတန်းတစ် မျိုး ထွက်နေသော ရုပ်ရည်နှင့် မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကြောကတော့ ခပ်တင်းတင်းထဲကဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မှန်းတော့ မသိ။ အဲဒီ ခပ် တင်းတင်းပုံစံကိုက သူမရဲ့ Style တစ်ခုလို ဖြစ်နေကာ သူကတော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ သဘောကျသွားသည်။ ။

"ဟွန့် ... ဒီက ရှုတင်သွားရတော့မယ့်ဟာကို။ တော်ပြီ နင့်ကို စိတ်ကောက်သွားပြီ၊ မခေါ်တော့ဘူး"

"ခေါ်နဲ့ ခေါ်နဲ့ "

ရွှေခြူးက စိတ်ကောက်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ခြေဆောင့်ပြီး ထွက်သွားလျှင် သူကလည်း အားကျမခံဖြင့် ခြေဆောင့်ပြလိုက်သည် ။ ရွှေခြူးထွက်သွားတော့မှ ပင် သူက မကြီးသန်းရဲ့ ဧည့်သည် မိန်းကလေးကို ကောင်းကောင်း ရှုစားခွင့်ရလေသည် ။ သူမက ထပ်ကြည့်လေလေ ပိုချောတယ်ဆိုတာ သိသိ လာလေလေ ဖြစ်သည် ။ အင်မတန် လှပသော ကျွန်းရောင်ကာလာကို ဆံပင်မှာ ဆေးဆိုးထားကာ အထပ် အထပ်တွေ ခုတ်ထားသော Step ဆံပင် စင်းဖြောင့်ဖြောင့်တွေဖြင့် Hair Style ကတော့ အပြစ်ပြောစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိချေ။

ဒါဖြင့်ရင် ဝတ်ပုံစားပုံကျတော့ရော။ အင်္ကျီက ဖဲသားဆန်ဆန် ငွေရောင်လက်ဖောင်း ဒီဇိုင်းဆန်းဖြစ်ကာ Classic ဆန်သည် ။ ဘောင်းဘီက ပုံကျပြီး ပျော့အိနေသော လီနင်သားမိန်းမဝတ် စတိုင်လ်ပန် အနက်ကလေး ဖြစ်သည် ။ သူမက သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ မကြီးသန်းဘက်သို့ ပဲ အာရုံစိုက်ကာ

"အဲဒါဆိုရင် လာမယ့် ဆန်းဒေးဆို အဆင်ပြေနိုင်တယ်ပေါ့နော်"

"အင်း မနက်ကိုးနာရီလောက်ပေါ့။ ပြေပါတယ်။ အဲဒီရှေ့မှာ ကသတို့ သမီးကို ပြင်ရမှာ မို့လေ"

"ဟုတ် အဲဒါဆို မောင့် နီးမှ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်။ ဟိုဘက်ကိုတော့ Date က Comfirm ဖြစ်ပြီလို့ ပြောလိုက်တော့မယ်နော်"

"အေး သမီး။ အိုကေ မှာ ပါ။ မကြီးသန်းလည်း ဖုန်းဆက်ပုံမယ်"

"

"ဟုတ် ဒါဆို မောင့်ကိုခွင့်ပြုဦး။ ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ "

"ဟုတ်ပြီ သမီး ။ ထပ်တွေ့မယ်နော်"

သူမက အပြုံးတစ်ခုနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ မတ်တပ်ထရပ်သည် ။ အဲဒီ အပြုံးတွင် သူ့ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာမှာ ချိတ်ပါသွားသည် ဟု ထင်မိသည် ။ သူမ ထွက်ခွာသွားတာနှင့် သူက မကြီးသန်းကို အမောတကော မေးမိသည် ။

"မကြီးသန်း သူက ဘယ်သူလဲဟင်"

မကြီးသန်းက သူ့ကိုအံ့ဩဟန်ဆောင်ထားသော မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ကြည့်သည် ။

"ပြောပါ မကြီးသန်းရဲ့ ၊ ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ ပါ"

"ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ချက်ချင်းကြီးပဲ"

"ချက်ချင်းကြီးပေါ့၊ ချက်ချင်းကြီး တွေတာနဲ့ ကြိုက်သွားတာကိုး။ ဒီ ဇိုင်းကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲနော်။ စင်ကာပူမှာ တောင် ဒါမျိုး မတွေ့ ခဲ့ဖူးဘူး"

ပြောပါ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဟင်။ မကြီး သန်းနဲ့ ရော တော် တော်ရင်းနှီးသလား"

သူ့ရဲ့ တရစ်ပမေးခွန်းတွေကို မကြီးသန်းက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ပြီးမှ

"သူ့နာမည်က မောင့်ဘဒ္ဒါတဲ့ "

"မောင့်ဘဒ္ဒါ ...! "

သူက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။ ။ မောင့်ဘဒ္ဒါတဲ့ ။ ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလေးပါလိမ့်။

"သူက ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ မိန်းကလေးဝတ် အင်္ကျီတွေလည်း ထုတ်တယ်။ နောက် အထည်ချုပ်စက်ရုံလည်း လုပ်တယ်။ အခုလာတာက သူ့ဒီဇိုင်းတွေကို မော်ဒယ်တစ်ယောက်ကို ဆင်ပေးပြီး မဂ္ဂဇင်း Cover ရိုက်မှာ ကို ငါက မိတ်ကပ်လိမ်းပေးရမှာ

သူနဲ့ ငါက သိတာ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရင်းတော့ ရင်းနှီးပါတယ်။ သူက စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် စကားပြောကတော့ ပြတ်တယ်။ နောက် စိတ်တိုစိတ်ဆတ်တယ်။ ပြောရရင်တော့ ဒီကောင်မလေးက Broken Family က လာတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတော့ နည်းနည်းစိတ်ဒဏ်ရာရတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့"

"ဟား ... မပူနဲ့ မပူနဲ့ ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကုပေးမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်နဲ့ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ဟဲ ဟဲ"

သူ့ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံကို မကြီးသန်းက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ ။ ပြီးတော့မှ သနားသလိုပုံစံနှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

"နင် နောက်ကျသွားပြီ ကောင်လေးရဲ့ "

"ဗျာ သူ့မှာ ရည်းစားရှိလို့ လား"

"ရည်းစားရှိတာထက် ဆိုးတယ်"

"ဟင်ဒါဆို ယောက်ျားရှိတာလား"

"အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး "

"ဟား ... ဘာလဲဗျာ ။ မကြီးသန်းက လာစားနေပြန်ပြီ"

"စားနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက ယောက်ျားဆိုရင် ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့။ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေတာ။ အမုန်းကြီး မုန်းနေတာ

ဒါကြောင့် နင် သူ့အနားကို သွားကပ်တာနဲ့ သူက ဖြမှာ ပဲ"

"ဟား အဲလောက်တောင်လား။ အဲလောက်တောင် ဖြစ်ရအောင် သူက ဘာတွေကို စိတ်နာနေရတာလဲ"

"သူ့မှာ အရင်ကရည်းစားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ ရည်းစားက သူနဲ့ ယူခါနီး စေ့စပ်ပြီးတော့မှ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးပြေးသွားတာလေ"

"ကျွတ် ... ကျွတ် ကျွတ်။ ကျွန်တော့်ကိုယူရင် ဒီလို မျိုးဖြစ်မှ မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ"

"နင် ဗလွတ်ရွတ်နောက် လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ သူက ယောက်ျားဆိုရင် အသေအလဲ မုန်းတာနော်။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပျက်သွားပြီးနောက်မှာ သူ့ကို try တဲ့ လူတွေ၊ လာတောင်းတဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲရှိတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းလွှတ်တာ ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်တာ။ ယောက်ျားဆို အသံကို မကြားချင်တော့လောက်အောင် စိတ်နာတာ။ သူက ဘယ်လောက်တောင်များ စိတ်နာသလဲဆိုရင် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရမှာ စိုးလို့ သတို့ သမီးဝတ်စုံတောင် မချုပ်ဘူးတဲ့ လေ

သတို့ သမီးတွေလာရင် သတို့ သားတွေပါ ပါလာမှာ စိုးလို့ တဲ့ "

"အင်း ကြားရတာ အားတက်ဖွယ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကြုံရင် ပန်းကန် တောင် ဇွန်း ဖြစ်ပါတယ် မကြီးသန်းရယ် နေ့"

သူက ခွပ်နွဲ့နွဲ့လေးပြောကာ မကြီးသန်းကို ပစ်တိုက်လိုက်လျှင် မကြီးသန်းက မဲ့ရွဲ့ပြသည် ။

"ပြောတတ်တော့ဘူး တော်ရေ။ ရှင်ကလည်း တစ်သက်လုံးက ငပေါ လုပ် လာပြီးမှ ခုမှ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ မနိုင်ဘူး တကယ်ပဲ"

"ဪငပေါမှာ လည်း ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတယ်လေဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ

ဝမ်း တူး သရီး ကိုယ် ချစ်သွားပြီ.... ရေလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောမည် ဝေါအိုက်နီ ဝမ်း တူး သရီး ရည်ရွယ်လိုက်ပြီ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းပါ့မယ် ရှေ့လျှောက်ခရီး ..."

သူက ထိုင်နေရာမှ ထကာ စိတ်ပါလာသဖြင့် အရိုးရဲ့ သီချင်းကိုဆို ကာ တေးသရုပ်ဖော်ဖြင့် ကပြလိုက်သေးသည် ။ ဒါကိုပင် မကြီးသန်းက သဘောကျ၍ ရယ်မဆုံးချေ။ ဒါပေမဲ့ မကြီးသန်း ရယ်တာက ခွက်ထိုးခွက်လန် မဟုတ်ချေ။ ဣန္ဒြေရှင် ဒီဇိုင်း မဟာဆန်စွာ မခို့တရို့ရယ်တာမို့ အဲဒါကိုပဲ သူက ပြန်သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်ရလေသည် ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တော့ မောင့်ဘဒ္ဒါက ထွက်ခွာမသွားတော့။ မောင့်ဘဒ္ဒါသည် တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် သူ့ရင်ထဲကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်သွားသည် ဟု ထင်ပါသည် ။

မောင့်သည် ခြံရှေ့ရောက်တာနှင့် ကားကိုရပ်ကာ ဟွန်းတီးလိုက် သော်လည်း တော်တော်ကြာအောင် တံခါးဖွင့်ပေးမယ့်လူက ပေါ်မလာ ချေ။ နောက်ဆုံး တီးလွန်းမက တီးတော့မှ ပဲ အန်တီလေးကို ကမန်းက တန်း ပြေးထွက်လာသော အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ခါတိုင်း လာဖွင့်နေကြ မတုတ် မဟုတ်တာကြောင့် မောင့်က စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဘာမှ တောင် မမေးတော့ဘဲ ကားကို ခြံထဲကိုသာ မောင်းဝင်ပြီး ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။

။ဒီနေ့အဖို့ အပြင်လည်း ထပ်သွားစရာ မရှိတော့။

မောင့်က ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အန်တီလေး ကို စောင့်လိုက်သည်။ နှလုံးရောဂါသည် အန်တီလေးသည် လှုပ်လီလှုပ် လဲဖြင့် လျှောက်လာတာမို့ စိတ်မရှည်စွာစောင့်နေရသေးသည်။ ပြောရ လျှင်တော့ မောင့်သည် ဘယ်နေရာမှ စိတ်ရှည်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ထစ် ခနဲဆိုလျှင် စိတ်တိုတတ်ပြီး ဒေါသထွက်တာကလည်း အရင်ဖြစ်တာကြောင့် အန်တီလေးမှာ လည်း မောင့်နဲ့ နေရတာ ရင်အမြဲ တုန်နေရသဖြင့် သူ့နှလုံးရောဂါတောင် ပိုဆိုးလာသလား မပြောတတ်ပါ။

။

"မတုတ်ရော အန်တီလေး"

မောင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ဖြင့် မေးတာကို အန်တီလေးက လက်တစ်ချက် ကာပြကာ...

"အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦး မောင့်ရယ်။ ထိုင်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့"

မောင့်က ထပ်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင် လာပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ တောက်လျှောက် ဆက်ဝင်လာကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ရေတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည် ။ နောက်မှ လိုက်လာသော အန်တီလေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ စပြောသည် ။

"မတုတ်က ပွဲစားလာပြန်ခေါ်လို့ ပါသွားပြီ မောင့်ရဲ့ "

"ဘာရယ် ပွဲစားက လာပြန်ခေါ်သွားတယ် ဟုတ်လား။ သူက ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်သွားရတာလဲ"

"မတုတ်က သူ့ရွာကို ပြန်ချင်လို့ တဲ့ ။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကိုပြန်ပေါင်းချင်တယ်ဆိုပြီး ပွဲစား ဒေါ်ဖိန်မြတင်ကို လာပြောတာနဲ့ ဒေါ်ဖိန်မြတင်က လာခေါ်ပေးတာ ..

မောင့် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ခုတလော မတုတ်ကလည်း အလုပ် လုပ်တာ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဘူးလေ။ သူ့ယောက်ျားဆီပဲ ပြန်သွားချင်နေတာ နေမှာ ပေါ့၊ အဲဒါ ကြောင့်"

"ဘာရယ် ဘာရယ် နေပါဦး။ မတုတ်က အပျိုကြီးဆို၊ အခု ဘယ်ကယောက်ျားက ပေါ်လာရတာလဲ။ ဟာ ဘာတွေလဲ"

"အဲဒါ ပွဲစားမနဲ့ မတုတ်နဲ့ ပေါင်းလိမ်ထားကြတာပေါ့"

"ဒုန်း"

အဲဒီအသံက မောင့် ထုလိုက်သဖြင့် စားပွဲနှင့် လက်သီးထိကာ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ ။ ထိုအသံကြောင့် အန်တီလေးက "အမယ်လေး" အော်ကာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ။

"တောက် ... ဒါ သက်သက် လူလည်လုပ်တာ။ ဒီလို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ ရမတဲ့ လား။ သူတို့ က ပိုက်ဆံတွေ ကြိုထုတ်ထားတာလေ အန်တီလေးရဲ့

အခု မတုတ်ဆီမှာ လခနှစ်လစာ ကြိုပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အန်တီလေးက ဘာဖြစ်လို့ ပွဲစားနဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ"

မောင့်ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံကို အန်တီလေးက ရိုးနေဟန်ဖြင့် သင်ပြင်းချသည်။ ။ ပြီးတော့မှ အန်တီလေးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့် ...

"ပွဲစားက ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလေဟယ်၊ မတုတ်ယောက်ျားက ထောင်ထွက်လူမိုက်တဲ့ ။ သူ့မိန်းမကို မခေါ်ပေးရင် ဒီအိမ်လိပ်စာတောင်းပြီးလိုက်လာလိမ့်မယ်တဲ့ ။ ငါလည်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ကြောက်တာပေါ့ဟယ်

ခုတောင် ပွဲစားမနဲ့ မတုတ်ကို ကြောက်နေမိတာ။ မောင့် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒီခေတ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကအစ ယုံရတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ပွဲစားနဲ့ မတုတ်တောင် အန်တီလေးကို သတ်ချင်သတ်သွားလို့ ရတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်သွား နားအေးပြီးရောဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ

ပွဲစားကတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် နောက်ထပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထပ်ပို့ပေးမယ် ပြောသွားတာပဲ မောင့်ရယ်"

အန်တီလေးက သူ့ဝသီအတိုင်း လေသံအေးလေးတွေဖြင့် တစ်လုံးစီ ခြွေသော်လည်း မောင့်ကတော့ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေ ထွက် နေပြီဖြစ်သည်။ ။ ကြာရင် မောင့်သည် လည်း ပဲ အန်တီလေးလိုပဲ နှလုံး ရောဂါရတော့မည်။

"အလကား အဲဒီပွဲစား အစုတ်အပြတ်တွေက ပြောလိုက်ရင် ဒီအ တိုင်းချည်းပဲ။ ဒီလိုပဲ ပြောသွားမှာ ပေါ့။ မလာတော့လည်း သူတို့ နောက် ကို ဘယ်သူက အားအားယားယား လိုက်နေနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ

ဟင်း ... အလုပ်ထဲမှာ လည်း အချိုးမပြေလို့ အိမ်ရောက်လို့ သံပရာ ရည်အေးလေးများ သောက်ရမလား မှတ်တယ်။ အမောဆို့စရာသတင်း က ဆီးကြိုပြန်နေတယ်"

"ဪ ... မောင့်က သံပရာရည် သောက်ချင်တာလား ။ အန်တီ လေး ဖျော်ပေးမယ်လေ"

"နေပါစေ အန်တီလေးရယ်။ တော်ပါပြီ သောက်ချင်စိတ်လည်း မရှိ တော့ပါဘူး။ ဟူး ... စိတ်လေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး

မောင့်က အန်တီလေးကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချပါဘူး။ ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အန်တီလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုကျန်ရစ်ခဲ့မှာ လဲ

မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် မောင့်ရုံးသွားရင် အန်တီလေးကို ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်"

"အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မောင့်ရယ်။ ခြံတံခါးကို သော့ခတ် ထားရင်လည်း လုံခြုံပါတယ် ...

အန်တီလေးကိုလည်း သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ "

"ပူတာပေါ့ အန်တီလေးရယ်။ ပြေးကြည့်တော့မှ ဒီတူဝရီး နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ ကိစ္စကို။ ဟင်း ... အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကတော့ မြန်မြန် လိုတယ် ..."

ဟိုမိန်းမ အစုတ်ပလုတ်ကြီးကလည်း နောက်တစ်ယောက်က တကယ်ရော လာပို့ပါ့မလား မသိဘူး။ ဟင်း ... စိတ်ကုန်ပါဘိ"

မောင့်က ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူမိလေသည် ။ ဘဝမှာ ဘာကြောင့်ပဲ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ဆက်တိုက်မိတ်ဖွဲ့နေရပါလိမ့်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကာယကံရှင်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် အဆင်ပြေမှုတို့ ဟာလည်း တိုက်ရိုက်ကျချင်မှ ကျမည်။

မောင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ မောင့်ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ကွဲသွားကြပြီး ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားသည် ။ ဖေဖေက စတင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်တာကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးနီးပါးကို မေမေအား လွှဲပေးရသည် ဖြစ်လေရာ မောင့်တို့ အတွက် အခြေအနေမပျက်ခဲ့။ မေမေက သူ မဦးစီးနိုင်သော တချို့လုပ်ငန်းတွေကို အပြတ်ရောင်းချပြီး အထည်ချုပ်စက်ရုံကိုပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ မောင့် ဘွဲ့ရပြီးဒီဇိုင်းနာလုပ်ငန်း တက်နေတုန်းမှာ ပဲ မေမေက ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့လေရာ မောင့်နဲ့ အန်တီလေး နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည် ။

အန်တီလေး ဆိုတာကလည်း မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါသည် မို့ အိမ်ထောင်လည်း ပြုလို့ မရ၊ အလုပ်လည်း သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လို့ မရချေ။ ဒါကြောင့် အားလုံးသော တာဝန်တွေဟာ မောင့် ခေါင်းပေါ်ချည်းပဲ ဖြစ်သည် ။ ဒီတာဝန်တွေကို စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ မောင့်

ကား အားကြိုးမာန်တက် ထမ်းဆောင်သည် ။ဒို့အတွက် မောင့်တို့ မှာ ပို
က်ဆံဆိုတာ ထားစရာ နေရာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုး၏ ကောင်းခြင်းနဲ့
မပြည့်စုံရရှာလေတော့ အရေးကြီးလျှင် စောင့်ရှောက်မယ့်သူက မရှိ။ ပို
က်ဆံတွေ ချမ်းသာသော်ငြား အိမ်ဟင်းအိမ်ထမင်း ကောင်းကောင်း မ
စားရချေ။

ပြောရလျှင် ဇိမ်မကျ၊ သူဌေးဇာတာ မပါဘူးဟု ပြောရမည် ဖြစ်သည်

။

ရုံးအလုပ်နှင့် တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေမှာ ဝန်ထမ်းကိစ္စက အဆင်ပြေ
သော်လည်း အိမ်ဖော်ကိစ္စမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ။ မေမေလ
က်ထက်တုန်းက အပျိုကြီးဟာလည်း ခြံစောင့် ကားဒရိုင်ဘာနှင့် အိမ်
ထောင်ကျကာ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ထွက်သွားကြပြီမို့ လူယုံ လူရင်း
တွေ ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု ပြောလို့ ရသည် ။ အဲဒီနောက် ရောက်လာတာတွေ
ဟာ တစ်ယောက်မှ အချိုးမပြေချေ။

ကိုယ်တွေက မိန်းမသားနှစ်ဦးတည်းမို့ မာလီလည်း မထားရဲ ။ အိမ်
ဖော်တွေကလည်း ပွဲစားနဲ့ ပေါင်းပြီး အိမ်ရှင်ကို နှိပ်စက်ကြလေသောအ
ခါ မောင့်သည် အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်
ကသာ ကိုယ့်ကို ဘာဆုတောင်းမလဲမေးလာလျှင် သစ္စာရှိကာ ကျိုးနွံ
သော အချက်အပြုတ် အင်မတန်ကောင်းသော အိမ်ဖော်တစ်ယောက်
လောက်သာ လိုချင်ပါသည် ဟု တောင်းမိမှာ အမှန်ပဲဖြစ်တော့သည် ။

"မနက်ဖြန်တော့ အန်တီလေး ရုံးမလိုက်တော့ပါဘူး မောင့် ရယ်။ အိ
မ်မှာ ပဲ တံခါးတွေ သေချာပိတ်ပြီး နေခဲ့ပါ့မယ် နော်"

အန်တီလေးက တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောလာသောအခါ
မောင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိသည် ။ မောင့်ရဲ့ ဒီဇိုင်နာရုံးခန်းနှင့်

ဖက်ရှင်ဆိုင်ဟာ မြို့ထဲမှာ တည်ရှိရာမို့ လူဝင်လူထွက်များ တာကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသော အန်တီလေးဟာ ရုံးခန်းသို့လည်း မလိုက်လိုချေ။ ဒါကိုလည်း မောင့်က နားလည်ပါသည်။ ။

မောင့်သဘော မောင့်ဆန္ဒအရဆိုလျှင် ဝင်ဒါမီယာထဲက ဒီအိမ်နှင့် ဒီခြံမှာ မနေလိုတော့။ လူနှစ်ယောက်နှင့် ဒီခြံမှာ ကျယ်လွန်းလှသည် ဟု ထင်မိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးက ခြံနဲ့ ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သည်။ ။ မြက်ခင်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရတာ သစ်ပင် ပန်းမန်တွေနဲ့ နေရတာ သူ့အတွက် ကျန်းမာရေး ပိုကောင်းစေသည် ဟု ယူဆသောကြောင့် မောင့်သည် ကွန်ဒိုတစ်ခန်းဝယ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရလေသည်။ ။

"အင်း အန်တီလေး အဆင်ပြေတယ် ဆိုရင်လည်း သဘောပါပဲ။ မောင့်လည်း နီးစပ်ရာကို အိမ်ဖော်လေးဘာလေး ရလိုရငြား အကူအညီ တောင်းဦးမှ ပါ

စိန်မြတင်ရဲ့ လက်ထွက်တွေကတော့ မဟန်ပါဘူး။ ကဲ မောင့် ရေသွားချိုးဦးမယ်။ ညစာ ဘာရှိလဲ"

"ဘာမှ မရှိဘူးလေ"

"ဒါဆိုလည်း အပြင်ပဲ ထွက်စားကြတာပေါ့"

မောင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထပြီး အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ တက်လာခဲ့တော့လေသည်။ ။
